

op haar schreden terugkeerend, riep de meid, die slaperig op haar stond te wachten, een kort „ga maar . . . ik kom!” toe, en trad daarna, met het licht nog steeds in de hand, de achterkamer weer binnen. In de gang had ze zich al vreemd gevoeld; hier overviel haar een rilling. Hoewel haar beenen haar bijna den dienst weigerden, wilde ze met de haar aangeboren zucht tot orde en regelmaat toch nog den stoel, dien haar broer had laten staan, weer op de lijn tegen den muur zetten, al vechtend tegen die vreemde gewaarwording, die haar nog niet losliet. Als ze maar in beweging kon blijven en zich met iets bezig houden! Daar op de tafel lag de brief, dien haar broer achtergelaten had . . . ze zette haar bril op en hield 't beschreven papier achter het licht van de kaars. Het trilde in hare handen, terwijl ze klappertandde: ze voelde dat ze moest gaan zitten en trachtte daarna te lezen, maar de letters dansten en vloeiden ineen. — Konden „die mooie heldere oogen”, die Constant eens zoo geprezen had, nu zijn doodsbericht niet eens lezen? . . . Ze stond weer op; ze voelde immers dat beweging goed was? . . . In den donkersten hoek van het vertrek stond de bonheur du jour; ze strompelde er heen, en deed een der glazen deurtjes open; het slot knarste bij het om-draaien en het deurtje piepte op zijn hengsels . . . hu! . . . een klagend geluid in de volmaakte stilte om haar heen . . . Ze opende een der laadjes, waaruit een vochtige lucht van oud papier haar tegenkwam, en een weinig ter zijde gebogen, zóó dat het kaarslicht er in vallen kan, blijft ze staan. Ze hield het oog gevestigd op een der pakjes die er in lagen: visitekaartjes, alleen nog gebruikt als er in een der deftige families, die haar ouders kenden, iets te feliciteeren of te condoleeren viel, — en schrikte van haar eigen stem in de nachtelijke eenzaamheid; halfvloed had ze gefluisterd: Madame Constant de Breul, née de Breul . . .

— Bettemietje, kom eens beneden! Papa en Mama zijn uit, en daar is de jongenheer Constant in zijn nieuwe pakje! . . .

Meer dan veertig jaar is het geleden, maar weer klinkt haar die stem der oude dienstbode in de ooren. — Ze was boven geweest, maar ze was hard naar beneden geloopt op het hooren van die woorden, en hier in deze kamer had ze met de oude Jans hem voor het eerst in dat nieuwe pakje gezien. Hij stond in den tuin bij het rozenperk, en de groote glazen deuren waren open, omdat het zomer was. Hij zou examen doen; ze wist nu dat hij er door gekomen was. Ze zag z'n mooie knopen glinsteren in de avondzon . . . z'n ponjaard . . . z'n pet . . . Vlug rende ze de groote glazen deuren door, en vlak bij hem hield ze stand. — Hé, wat ben je mooi! . . . Ze kon hem niet genoeg bewonderen; hij moest alles vertellen: hoe 't op 't examen gegaan was: of 't moeielijk geweest was, en of hij alles geweten had . . . Langzaam zijn ze opgewandeld, en de bank onder de groote lindeboomen genaderd, waar 't altijd zoo heerlijk koel in de schaduw is. Die bank is nù lang, lang weg; maar de boomen staan er nog.

— Als je nu al het moois van me afgekeken hebt, zegt hij op eens, ter-